

SYLVIE HASALÍKOVÁ

TEMNÉ ÚPLŇKY

VYDALO MEA2000 o. z.
© Všetky autorské práva
sú vyhradené.

ISBN 978-80-89515-62-2

SYLVIE HASALÍKOVÁ

TEMNÉ ÚPLŇKY

Grafická a technická spolupráce: Labai Emil, Ličko Michal
Edíci: Mladá Éra Autorův nového tisícročia - / MEA 2000 o. z. /

© Autorské práva vyhrazené
ISBN 978-80-89515-62-2

VĚNOVÁNÍ

Tato kniha je pro mě vzácná, protože je to má první vydaná kniha. Proto bych ji chtěla věnovat pro mě vzácnému člověku - Monice Hasalíkové, té nejlepší sestře na světě.

„Jsi přesně taková sestra, jakou si všichni přejí a já jsem neskutečně vděčná, že tě mám zrovna já!“

(autorka)

OBSAH

PROLOG	5
1. PRVNÍ DEN ŠKOLY.....	11
2. ZBYTEK RODINY.....	27
3. PŘEDVÁNOČNÍ NÁKUPY	55
4. KINO	80
5. TAKY JSEM TĚ RÁDA	100
VIDĚLA!	100
6. SILVESTR.....	117
7. PÁD	146
8. DÁMSKÁ JÍZDA	164
9. KOMPROMIS,	183
VZPOMÍNÁŠ?	183
10. ZAČÁTKY.....	206
11. MATĚJ A ANIMAL	232
PLANET.....	232
12. OSLAVA	254
13. NOV A ÚPLNĚK	280
14. ANNA	307
15. NEJHORŠÍ ZÁBAVA.....	336
16. RON.....	355
17. TY JSI VŽDYCKY	374
ČLOVĚK!	374
18. EVŽEN ONĚGIN	392
19. PEVNÁ PRAVIDLA	425
20. ZNAMENÍ.....	437
21. ZRADA	458
22. MUČENÍ.....	477
23. BOLEST	495
24. SCHOPNOSTI	517
25. NÁVRAT DOMŮ	538
EPILOG	559
ANOTACE	574

*Jiného?... Ne již. V světě ráda
nikoho nemohu mít já.
Tak si to prozřetelnost žádá...
Tak chtějí nebesa: Jsem tvá.
Můj celý život mi tě slíbil,
tys musel, musel přijít.
Tys ten, jenž Bohem seslán mi byl
až do hrobu mě chrániti...*

Evžen Oněgin , Alexandr Sergejevič Puškin

PROLOG

Letěl jsem nocí jako vítr. Drápy jsem zarýval do promočené půdy, abych měl lepší odraz a větší rychlost. Znovu jsem si vzpomněl, v jakém nebezpečí je, co všechno by se jí mohlo stát. Každá myšlenka na ni mi pomáhala v rychlosti. Běžel jsem neuvěřitelnou rychlostí. Netušil jsem, že něco takového může tohle tělo dokázat. I když jsem začínal pochybovat o těle, všechno bylo v mojí mysli. Při dalším doskoku jsem v tlapě ucítil tupou bolest a po pár vteřinách jsem ucítil pach krve. Krvácely mi tlapy. Déšť mě šlehal do hlavy. V takové rychlosti dopadaly kapky mnohem bolestivěji než normálně. Každou další kapkou jsem dostával údery jako rány pěstí. Slyšel jsem ostatní, údery jejich tlap se ozývaly a duněly v zemi. Byli ještě daleko.

Běželi vši rychlostí, ale na moji neměli. Neměli takovou motivaci, ačkoli každý do jednoho byl rozhodnutý položit za ni život. Nikdo ale neměl takové pocity jako já. S ní bych umřel i já.

Nikdy v životě jsem neběžel tak rychle. Říká se, že chvíli před smrtí se před očima mihne celý život. Jelikož jsem byl tak moc vepředu sám, bylo jasné, že se blížím smrti přímo do ruky. Někdo by v tomhle případě neřekl smrt, ale spíše sebevražda. Mně se ale neukazoval můj život.

Já jsem viděl ji, mého anděla, můj život, mé všechno.

Po pohledu do jejích očí jsem znovu přidal. Báł jsem se, že myšlenkami na ni zpomalím, proto jsem si její obraz vymazal znovu z hlavy a přidal v rychlosti.

Poslední měsíce byly k ničemu, rozplynuly se vniveč. Jen kvůli ní jsem na ni přestal myslet, přestal jsem hlídkovat, musel jsem se spokojit s tlumočením ostatních, že je v pořádku. Nevěděl jsem, co poslední měsíce dělá, ani jak se má. Neviděl jsem její pohled, její obličej a ji celou. Neměl jsem daleko k zešílení.

Zatvrdil jsem se a uzavřel se více než obvykle. Nikdo si netroufl na mě promluvit, když jsem byl v takové náladě. A k čemu to bylo? K čemu? Stejně ji našli. A já se od ní neodpoutal, naopak. Báł jsem se o ni víc než obvykle. Bylo nemyslitelné, že bych to nestihl. Že bych tam nestihl dorazit včas. I v té rychlosti jsem ucítil jakési vnitřní vzlyky. Nedovolil jsem, aby se mi otřásala i tělo, zpomalilo by mě to. Uvnitř jsem se ale třásl jako malý kluk strachem. Konečně jsem ucítil vůni rybníka. Už jsem byl blízko. Znal jsem cestu nazpaměť, trefil bych tam i poslepu. Na hlídku jsme vždycky chodili lesem, netroufli bychom si mezi lidi, kvůli utajení. Teď mi to ale bylo jedno. Před sebou jsem zahlédl obrovský balvan. Plnou rychlostí jsem doběhl k němu a ani na vteřinu nezaváhal. Vší silou jsem se od něho odrazil do výšky. Tělo jsem směřoval k silnici a připravoval ho na dopad, který pro mě mohl skončit i smrtí. Jedno špatné šlápnutí a bylo by po všem. Několik sekund jsem letěl vzduchem, v obrovské výšce.

Naklonil jsem přední část těla a zatnul tlapy před dopadem. Čekal jsem na velký náraz, při dopadu. Levá noha nápor nevydržela a vyvrtla se. Spadl jsem přímo na čumák, ale bez zastavení jsem pokračoval. Bolest mi projížděla celým tělem při každém dalším kroku, ale nevšímal jsem si toho. Už jsem byl skoro u cíle – u jejího domu. Hněv, strach, bolest a stovky dalších emocí se ve mně mísily.

Konečně jsem uviděl pouliční světla v ulici, kde bydlela. K cíli mi chybělo už jen několik desítek metrů. Doběhl jsem tam v dalších třech sekundách. Vybral jsem zatáčku do jejích uličky a tak-tak zastavil před brankou. V tu chvíli jsem ji konečně uslyšel. Telefonovala. Slyšet její hlas v tu zatracenou chvíli, bylo jako umřít a vzbudit se před nebeskou bránou. Tíha ze mě opadla a projevila se bolest. Teprve až když jsem zůstal sedět, prohlídl jsem si tlapy. Byly úplně zkrvavené.

Dopřál jsem si další pohled do jejího okna. Za záclonou jsem viděl její siluetu.

Poprvé po tolika měsících jsem měl v srdci klid. Byla v pořádku, celá, nezraněná. A co bylo hlavní, neměla o ničem ani tušení. Od dlouhých světle hnědých vlasů se odráželo světlo pokoje, dokonce jsem rozeznal tenké světlé pramínky, které měla odmalička. Na tu dálku jsem sice její krásné modré oči neviděl, ale měl jsem je v hlavě. Dokázal jsem si je úplně přesně představit. Viděl jsem ji jen od pasu nahoru, protože stála a její malou postavu jsem do takové výšky nemohl zahlédnout celou.

Po několika minutách jsem slyšel dupot dalších nohou. Zaposlouchal jsem se a poznal osm těl a třicet dva nohou. Moje rodina. Nebylo tu žádné nebezpečí, teď už ne. Cítil jsem divoké, ale nikde tu nebyli. To už by se na mě vrhli. „Co je? Je v pořádku? Kde jsou?“ - ptal se mě táta už když ke mně dobíhali.

„Je v pořádku, je nahoře. O ničem neví.“

„A oni?“ - zeptal se bratr a skenoval okolí svým pohledem.

„Nevím, cítil jsem je hned, ale jsou už pryč. Kdyby tu byli, určitě by na mě zaútočili.“

„Jsi v pořádku?“ - zeptala se máma nejistě a prohlížela si mě od tlap až k hlavě.

„Je v pořádku.“ - vydechl jsem s velkým uspokojením.

„Já se ale ptám na tebe. Krvácíš.“

„To nic není.“ - viděl jsem její pohled.

„Vážně, mami, to bude v pohodě.“

„Mohli tě zabít. Ty ses mohl zabít!“ - vykřikla na mně máma.

„Myslím, že už je čas.“ - řekl jsem tátovi.

„Souhlasím.“

„My ne.“ - řekla Katka za sebe i za Pavla.

Přetlumočil jsem to Anně. Věděl jsem, že tá bude na mé straně. A nemýlil jsem se.

„Rozhodně je čas. Další selhání nemůžeme riskovat.“

„Dobře. Je čas jít blíž.“ - zavelel táta.

Máma s Annou se na mě podívaly. Viděl jsem v jejich očích smutek a bolest. To nejhorší mě teprve čekalo. Její blízkost...

1. PRVNÍ DEN ŠKOLY

„Hm...Ne! Krucinál.“ - natáhla jsem se po budíku a vypnula ho.

A je to zase tady. Šest hodin a já abych zase vstávala. Pomalu jsem se vyhrabala z postele, pobrala si věci a sešla dolů, do přízemí. Do půl sedmé jsem pobíhala po baráku a jako vždycky jsem nestíhala. Jakmile jsem vyběhla z domu, zjistila jsem, že nemám průkazku. Když jsem konečně doběhla na zastávku, autobus zrovna odjížděl. Naštěstí mě na poslední chvíli zahlídl (aby ne, když jsem máchala rukama na všechny strany) řidič. Vletěla jsem dovnitř a ještě skoro upustila tašku.

„Zase pozdě. Myslel bych, že aspoň první den to stihneš včas.“ - smál se mi zase řidič.

„Vždyť mě znáte, pane Vaněk. Já už jiná nebudu.“- vzala jsem si jízdenku.

„Dík, že jste počkal.“

„Jasný, já vždycky.“

Vděčně jsem se na něho usmála a šla si sednout na své místo dozadu (předposlední sedačka za řidičem).

Ještě , než jsem si sedla, něco mě zaujalo. Naproti mojí sedačce seděl nějaký cizí kluk. Nikdy jsem ho tu ještě neviděla. Vysoký asi jako já, hnědovlasý a modrooký. Už přes rok jsem jezdila autobusem sama asi s 15 děčkama, co jezdily do školy a školky, takže jsem ho postřehla okamžitě. Sedla jsem si a prohlídla si ho. Když se taky podíval, tak jsem začala házet nevhímáka. Nasadila jsem si Mp3, ale stejně jsem marně přemýšlela, jestli jsem ho už někde neviděla. Neměl ani rysy nikoho známého. Ve vesnici o počtu obyvatel asi kolem 120, plus minus pět, jsem opravdu musela okamžitě zaregistrovat nováčky.

Po pár minutách jsem si ho přestala všímat. Usoudila jsem, že bude u někoho na návštěvě. Vytáhla jsem si mobil z tašky a napsala:

- Třet'ák volá! Vstávat, Baru!!! - Barča, moje nejlepší kámoška.

Jedině s ní jsem ve škole a jediné s ní si rozumíme. Ostatní nás většinou pomlouvají, ale nám je to ukradené. V prváku jsem přišla do třídy mezi posledními a zjistila jsem, že zůstaly poslední tři místa. Jedno u vychrtlé blondýny, která si mě prohlížela a vůbec jí nevadilo, že ji vidím. Druhé bylo u kluka, který vykládal vtipy úplně cizím lidem a už tehdy mi bylo jasné, že bude jednou z vyčnívajících postav ve třídě. Třetí a poslední místo bylo u Barči. Úplně normální holka. Asi sto sedmdesát centimetrů vysoká, vlasy obarvené na tmavě fialovou, s odstínem dohněda a velké, upřímné oči. Nenechala jsem se pobízet, přišla jsem k ní a zeptala se, jestli tam má volno. Přikývla a dál mlčela. Sedla jsem si k ní a když po třech hodinách skončilo seznamování s novou školou, otočila jsem se k ní a seznámily jsme se. Od té doby jsme od sebe nebyly déle než víkend nebo prázdniny. A většinou i o prázdninách jsme se setkávaly někde na kafe nebo na oběd. Byla moje druhá půlka. Během chvilky přišla odpověď:

- Nenávidím tě, mohla jsem ještě chvíli spát. Ale už se na tebe těším! :) -

Usmála jsem se a teprve teď mi došlo, že já na ni vlastně taky. Chyběla mi ty dva měsíce.

Pohodlně jsem se usadila a poslouchala písničky.

Po hodině jsem konečně vystoupila z autobusu, přešla přes přechod a vydala se ke škole. Hned za přechodem se ke mně někdo přihnul a šel vedle mě. Podívala jsem se a byl to ten kluk z autobusu.

„Ahoj, ty jsi Verča, že?“

„Hm...ahoj, jo jsem. Ty mě znáš?“

„Jo, prý jsi taky na zdravotce. Já jsem nový a nevím, jak se tam pěšky dostanu. Nemohl bych s tebou?“

„Ty jsi taky na zdravotce?“

Přikývl.

„Aha, no tak pojď.“

„Já jsem Martin.“ - natáhl ke mně ruku.

„Veronika.“

No, docela divný se mu představovat, když už zřejmě ví, kdo jsem. Bylo pořád ticho, on zřejmě neměl v úmyslu začít, tak jsem se do toho pustila já, protože jsem tyhle trapné situace nesnášela.

„Ty jsi u někoho v Luboměři?“

„Ne, bydlíme tam. Přestěhovali jsme se o prázdninách. Myslel bych, že na tak malé vesnici se nesou novinky rychle.“

„No to sice jo, ale já moc drby nesbírám. Kde bydlíte?“
Klasika, moc vyzvídám. Ale co, přece nebudeme celou půlhodinovou cestu trapně mlčet.

„Máme dům na takovém kopci, jde na něj docela dobře vidět. Je tam samota a klid. A ségra bydlí v horní bytovce.“

„Aha.“

Oboje jsem věděla, kde to je. Z toho domu se před rokem odstěhovali Skřivanovi a v bytovce byly některé byty volné.

„Vy bydlíte ve dvojdomku?“ - zaujalo mě, jak to řekl. Nebyla to otázka, bylo to konstatování. Byl si tím jistý, přesto to položil jako otázku.

„Jo, v tom zeleném?“

Zase bylo ticho. Nevěděla jsem ale na co se ještě zeptat, tak jsem už radši mlčela.

Po deseti minutách jsem se začínali blížit ke zdravce.

Před budovou už stálo několik lidí a pár z nich jsem poznala – spolužáci.

Došli jsme k nim a holky už pomlouvaly. No jo, viděly mě s klukem, to se jim ještě nikdy nepoštěstilo.

„Čau Veru.“

„Ahoj.“

Vešli jsme do budovy a hlasy venku nabraly na intenzitě.

„Nezavedla bys mě prosím tě ke třídě? Nějak se tu ještě moc nevyznám.“

„Jo, jasně.“

Cestou jsem mu ukázala i ředitelnu, kancelář a jídelnu.

Když jsem vyšla už sama ze sborovny, znovu mi zazvonil mobil.

„Jsme v somce, 3.lavice u dveří. B...“

Sešla jsem do prvního patra a vešla do učebny somatologie.

Bára už seděla na místě.

„Zdar Veruš, tak povídej. Co prázdniny, našla sis brigádu, co kluci, co doma? Povídej už.“

„Ahoj. Poslední měsíc ses skoro neozvala a teď se na mě vrhneš.“

Zahrála jsem to do směšného poznamenání, ale myslela jsem to upřímně. V červenci jsme se sešly několikrát, ale v srpnu ani jednou. Psala jsem jí asi pětkrát, pak jsem to vzdala. Vždycky když si našla chlapa, začala na mě trochu kašlat. Samozřejmě, že jsem to chápala, přítel je přítel, ale najít si hod'ku dvě na kamarádku snad nejlepší kamarádku nezabije.

„No já vím, ale až ti to všechno řeknu. Tolik se mi toho stalo, byli jsme v Itálii , no a prostě...“ - a už jela.

Ke slovu už mě nepustila. Dozvěděla jsem se všechno. Asi po dvaceti minutách přišla třídní a vedla se sebou i Martina, takže Bára na chvíli zmlkla.

„No, tak už se uklidníme! A pozdravíme se.“

Třída líně vstala.

„Posad'te se.“

Jakmile si všichni sedli, zase se udělal hluk.

„Zklidněte se! Už začala škola, většinou už je osmnáct let, tak se podle toho začněte chovat.“

Trochu se zklidnili, ale šepot bylo slyšet pořád.

„Chci vám představit vašeho nového spolužáka. Martin s vámi ode dneška nastupuje do třetíáku.“

„Martin a jak dál?“ - zeptal se největší machr třídy (samozřejmě ten, se kterým jsem nechtěla sedět v prváku).

„Sklidni hormon, Karásek.“ - ozvala se hned Bára a hodila na Martina oči.

Neřekla bych ale, že by si jí nějak extra všímal.

„Martin Voldán.“ - odpověděl Martin klidně.

Naštěstí ho třídní neztrapňovala vyzvídáním a hned ho posadila. Místo zbylo jenom před náma. Takže si sedl tam. Učitelka začala ty úvodní řeči, ale já přestala poslouchat, když říkala:

„Čili letos už budete mít všichni osmnáct let, a jak jsem řekla, měli byste se podle toho začít chovat. Navíc vám letos začíná praxe, takže toho budete mít hodně. Příští rok už máte maturitu, takže vám letos začínají galeje...“

Pokračovala, ale to už jsem nevnímala. Bára mi začala šeptat další zážitky, mě samozřejmě ke slovu nepustila. Stejně jsem jí neměla co říct. Nikde jsem nebyla, brigádu jsem nesehnala a byla jsem skoro pořád doma. Teda když jsem nešla ven s Ronem.

Vnímala jsem ji, ale zároveň jsem si prohlížela Martina. Byl asi o pár čísel vyšší než já a musela jsem uznat, že je velice pohledný. Takový ten typ, co se holkám vždycky líbí. Zrovna si sundával mikinu a mně neušly svaly, které se mu rýsovaly pod černým trikem. A to černá ještě hodně zakrývá. Netušila jsem, že je až tak dobře namakaný. Nevypadal na to.

Bára hned poznala, že ji nevnímám na sto procent.

„Hej! Země volá Veroniku! Posloucháš mě?“ - byla našťvaná.

Veronika mi říkala jenom, když jsem ji našťvala.

„Jo, proč bych neměla?“ - oči jsem rychle stočila na ni.

„Hm. Tak co jsem říkala?“

„Že jste byli na pláži a seznámila ses s nějakým Italem.“

Propichující pohled se změnil v normální a pokračovala.

„Ale kdybys ho viděla... Byl prostě perfektní.“

U slova perfektní jsem se zase ztratila.

Rajská nás tam dusila až do půl desáté. Chtěla ještě dýl, ale ukecali jsme ji na to, že nám jedou desítky autobusy. Takže nakonec povolila. Rozdala nám studijní průkazy a klíče od skříněk, pak nás konečně pustila domů.

Bára se z šatny vyřítila hned ven a křikla jenom:

„Valím na město, večer se ozvu, zdarec.“ - a byla pryč.

Takže jsem musela jít zase sama. Když jsem vyšla před budovu, stál tam Martin. Nevím, kde se ve mně vzala ta odvaha, ale vydala jsem se k němu a zeptala se:

„Jdeš na nádraží?“

Otočil se ke mně.

„Hm?“

Už teď jsem si připadala jako idiot. V tu chvíli mě napadlo, že to ráno byla jen přetvářka. Hned zase nahodil tu distingovanou masku a dodal.

„Ne, mám odvoz. Brácha mě bere.“ - hlavou kývl k cestě a pak se ostražitě podíval na mě.

Jakoby ze mě chtěl něco přečíst, ale já jsem to ignorovala a podívala se směrem, kam ukazoval. Blížilo se k nám modré auto. Modrá Octavie.

„Aha.“

„Chceš vzít?“ - vypadal upřímně, ale nevím proč, nevěřila jsem mu to.

„Ještě vezmem holky a jedem.“

Nechtěla jsem vzít, ale zase jsem byla zvědavá.

„Je vás tolik?“ - vůbec mi nebylo trapné, že vyzvídám.

„Jo, je nás hodně. Proto jsme chtěli větší dům. Tak chceš vzít?“

Vyhrkl to tak, že i kdyby v tuhle chvíli na mém místě byla Bára, rozhodně by taky odmítla.

„Ne, díky. Za chvíli mi to jede.“

„Tak ahoj zítra.“

„Ahoj.“

Už teď jsem mu záviděla ten luxus, že jezdí autem. To mně se nikdy nepoštěstilo. Musela jsem čekat dlouhé hodiny na autobus. Mezitím co odcházel, jsem se podívala na auto, ve kterém by teda měl být jeho bratr.

Chtěla jsem se otočit a jako vždy se vydat k nádraží, ale nějaký vnitřní hlas mi přikazoval, abych zůstala stát a dívala se na to auto. Připadala jsem si jako vyšetřovací jednotka.

Kam se na mě hrabe FBI?

Okýnka byla ale zavřená, takže jsem stejně neměla šanci něco vidět. Auto zastavilo, Martin k němu akorát došel a otevřel dveře spolujezdce. Sice jenom na krátký okamžik, ale zahlédla jsem ho. Martinův bratr. Tmavé vlasy a modré oči. I na tu dálku jsem viděla tu zvláštní barvu. Byly tmavě modré, hodně tmavé. Martin je měl mnohem světlejší.

Kdybych je teda měla srovnávat, ale byl to jenom okamžik, takže nemůžu úplně posuzovat. Nepodíval se na mě. Proč by taky, vždyť se neznáme. Jednu ruku měl na volantu a druhou rukou si zrovna nasazoval tmavé sluneční brýle.

Otočil hlavu dopředu a

v tu chvíli za sebou Martin zavřel dveře, takže jsem už víc neviděla. Auto se rozjelo a já jsem si uvědomila, že mi divoce buší srdce. Netušila jsem, proč se mnou jeden pohled udělal něco takového.

Když mě auto míjelo, slunce se mi odrazilo do očí. Když jsem je znovu otevřela, na kratičký okamžik jsem zahlédla, o co se slunce odrazilo. O jeho brýle. Takže se zřejmě díval mým směrem. Přes tmavá skla jsem ale více zahlédnout nemohla. Když mě auto minulo, otočila jsem se a zahlédla, že ze dveří školy vychází tři nové prvačky. Všechny tři byly hnědovlasé a měly minisukně, takže mi okamžitě došlo, že se sice díval mým směrem, ale ne na mě. Díval se přímo za mě.

Musela jsem ale uznat, že byl moc hezký. Stála jsem tam s otevřenou pusou. Pak jsem se tomu zasmála. Ani jsem netušila, jestli to se mnou udělal Martin a ty jeho svaly nebo jeho bratr. Nakonec jsem nad tím mávla rukou a vydala se na nádraží. Loudala jsem se a na hodinky se podívala skoro na poslední chvíli. Na nádraží jsem to nemohla stihnout, takže jsem tak-tak doběhla na poslední zastávku, udýchaná a poslední, jako vždy. Naštěstí jel zase pan Vaněk.

„Teda, že se ti nechce do školy, to bych ještě chápal. Ale dobíhat i když jedeš domů, to můžeš jenom ty, Veroniko.“

„Díky, pane Vaněk.“

Usadila jsem se až vzadu a celou cestu poslouchala mp3.

Přemýšlela jsem o praxi. Letos mě čekala první praxe v nemocnici. Čím víc se to blížilo, tím víc jsem se začínala bát. Takže v nemocnici budu bývat každý týden ve středu a ve čtvrtek. Trochu jsem se těšila, ale víc jsem se bála. Celé dva roky jsme s Bárrou chtěly, aby už byl třetíáček a my měly praxi a tím pádem méně školy, samozřejmě. Teď když to ale přišlo, klidně bych si ještě jeden rok teorie vzala. Když jsem vystupovala, byl zase pan Vaněk milý a zeptal se mě:

„Tak co škola? Pohodička?“

„Hnus, jako každý rok.“ - zašklebila jsem se a vystoupila.

„Tak ať se ti daří!“ - Vaněk na mě ještě stihl vycerit zuby v jeho osobitém smíchu a zavřel za mnou dveře.

Přikývla jsem, protože odpověď už jsem nestihla. Pomalu jsem se táhla do kopce a několik pohledů mi uniklo směrem k domu Voldánů.

Před domem jsem viděla modrou skvrnu, auto toho frajířka. Znovu jsem to chtěla ignorovat, ale pohled mi pořád utíkal k modré skvrně. Nedokázala jsem si to vysvětlit. Raději jsem zrychlila, abych už byla doma. Čekal mě jenom Ron, můj labrador.

„No ahoj, brouku. No jo, taky tě ráda vidím. Hodný pejsek.“

- pořádně jsem ho podrbala za ušima a šla do domu.

Najednou mě něco napadlo. Proč nejel Martin ráno taky autem? Všechny školy začínají první den v osm. Určitě jel jeho brácha taky na osm. A taky ty holky. Koho tím asi myslel? Že by sestry?

„Ale co, vždyť je to jedno.“

Umyla jsem nádobí, uklidila, uvařila, dala Ronovi nažrat a zavřela se s notebookem v pokoji. Ve čtyři jsem slyšela, že přijela mamka. Věděla, že jsem na netu, tak jenom pod schody zavolala:

„Jsem doma.“

„Ahoj.“ - ozvala jsem se jí a víc nic.

V šest mě zavolala a daly jsme si spolu káfé. Tatka dojel až v půl osmé, takže jsme si před osmou všichni hezky sedli k televizi a sledovali zprávy.

„Věděly jste, že se sem někdo přistěhoval?“

„Ne. Kdo?“ - ozvala se jenom máma, já jsem se radši nevyjadřovala, ale hned jsem zpozorněla.

„Máme v práci dva nové chlapy. Jsou odsud.“

„Něco málo jsem slyšela, ale nic určitého nikdo neřekl.

Mladí nebo starší?“

„No, ten jeden může být asi jak já a ten druhý tak kolem 20, možná víc.“

Mamka přikývla a víc se o tom nebavili. Jak říkám, nikdy se u nás drby neřešily.

Před spaním jsem přečetla Noc na Karlštejně (konečně jsem se dokopala ke čtení k maturitě, protože maturita se neodkladně začínala blížit a já jsem nic nepřečetla), hned potom jsem usnula.

2. ZBYTEK RODINY

Zase budík. Ne! No ale zase je už úterý, takže ještě tři dny a pak konečně víkend. První týden a už školu nenávidím. To zas bude rok. No, nejhorší je to do Vánoc, pak už to uteče. Jel zase pan Vaněk, takže počkal. „Veroniko, já na tebe jednou zapomenu a bude to.“

„Zítřka přijdu na čas, pane Vaněk, slibuju.“

„Zrovna zítřka už nejezdím.“

„No to je pech.“

Moc dobře jsem to měla spočítané. Střídali se s druhým řidičem už deset let stejně.

„Kolega vám pak může poreferovat. Konečně budu zítřka stát na zastávce jako první.“

„No tak o tom si nechám jenom zdát.“ - vysmál se mi.

Vydala jsem se dozadu a trochu se zasekla.

Zadek byl skoro plný a na mém místě seděl ten boreček ze včerejška a s ním nějaká holka. Naproti němu Martin s další holkou. Že by sestry? Nebo přítelkyně?

Ani jsem si je neprohlížela. Naštvali mě, že mi zasedli.

Děcka ze základky si to nedovolí a nějací noví... Takových roků tam sedám. Hm...

Musela jsem si sednout před moje místo, takže před toho s tím autem. S ním seděla moc pěkná dívka.

„Ahoj.“ - zavolal na mě Martin, když jsem si sedala.

„Čau.“ - řekla jsem rozmrzele a neušlo mi, že se na mě jeho sousedka dívala.

Prohlížela si mě. Naštvaně jsem si sedla a ignorovala je.

Zapla jsem si hudbu a celou cestu si na ně nevzpomněla.

Když jsem vystoupila, nasadila jsem tempo. Neměla jsem chuť jít s Martinem. Na své místo jsem byla vždycky háklivá. No nakonec mě stejně dohonil, takže se mi to nepovedlo.

„Dneska nějaká zvadlá.“ - řekl s úsměvem, což mi lezlo ještě víc na nervy.

Proč asi?

„Dneska vás bylo nějak moc.“ - konstatovala jsem.

„Jo, brácha má teď rozebrané auto.“

Nic jsem na to neodpověděla. Kromě toho, dneska jsem neměla v úmyslu protrhnout ticho jako první, ať je to trapné jak chce. Asi taky cítil to napětí, takže po pěti minutách začal:

„Jsme ve stejné skupině na praxi i ve škole.“

„Jo?“

Ani jsem se nesnažila předstírat zájem. Od toho, co na mě tak houkl včera po škole, jsem mu nějak nevěřila. Tohle, ta vstřícnost a pokoušení se o zájem, byla jen maska.

„Jo, i v těláku i v nemocnici.“

Po dalších pěti minutách, jsem začala zase já, protože mi to nakonec nedalo. Bylo to trapné.

„A co na praxi, těšíš se?“

Silně jsem začínala uvažovat, že do školy začnu chodit úplně jinou stranou.

„Nevím, bude to asi hodně těžké. Nejdříve jsem se celé dva roky těšil, až mi ubydnou předměty a budu na praxi. Čím víc se to ale blíží, tím je to horší.“ - měl stejný názor jako my s Bárou.

„Což mě napadá...zítra ráno máme jet rovnou do nemocnice.“

„Asi chceš dovést k nemocnici?“ - hádala jsem.

„Kdybys byla tak hodná.“ - začervenal se. No fakt.

„Jasný, jedeš zítra zase autobusem?“ - nestačila jsem zírat, kde se ve mně ta ušlechtilost bere.

„Jo, brácha, ten co jel dneska, se dokáže v autech rýpat celé dny. To bude na dýl.“

„No, tak to vystoupíme až na nádraží a tam rovnou nasednem na druhý autobus, ten jede přímo k nemocnici.“

„Díky, chtěl jsem jít pěšky, ale to bych nestihl. A nevím právě, který autobus jede až k nemocnici.“

Přikývla jsem a nastalo zase trapné ticho. Zajímalo by mě, proč se mnou chtěl jít, když si stejně nemáme co říct.

„Takže..“ - ha, začal on.

Tak fajn, aspoň nemusím vymýšlet další téma.

„Máš kluka?“

Neodvážila jsem se na něho ani podívat. Nevím proč, ale rozbušilo se mi srdce. Co je mu do toho? Vždyť...jak se může úplně cizí člověk zeptat na tak osobní otázku? Rychle jsem přemýšlela, jak to zahrát do autu. Cokoli, jenom abych nemusela odpovídat.

„Proč tě to zajímá?“ - zeptala jsem se obranně, ale podívat jsem se na něho nepodívala.

Nestála jsem o ten pohled. Ačkoli, musím uznat, že je pěkný a má vypracované tělo. Přesto je ale falešný. Už jen to, jak se na mě díval. Někdy mi přišlo, jakoby si mě chtěl přečíst nebo se mi jen tak vysmát. Ale asi to moc hrotím.

„No, jen tak, aby konverzace nestála.“

Super a nic lepšího by tam neměl? Jako třeba, co já vím.

Jakou mám ráda zmrzlinu? Hm...to by bylo super téma.

Mohli bychom řešit pistáciovou, čokoládovou a další.

Tohle, takové blbosti, se mají s cizím člověkem řešit a ne partnery.

„A ty?“ - chtěla jsem, aby viděl jaké to je.

Jeho jsem ale zřejmě nemohla rozhodit.

„Ne. Ty?“

Nikdy se mi nedařilo, když jsem potřebovala před něčím nebo někým osvobodit, ale snad jsem začínala mít štěstí či co, protože se mi v tašce najednou rozezvonil telefon.

Rychle jsem ho vytáhla z tašky, aniž bych se na Martina jen podívala. Tak snad se mi konečně začalo dařit. Výjimečně jsem se ani nepodívala na displej, kdo volá. Zvonilo to dýl, takže určitě nikdo neprozvání.

„Prosím?“

„Veru? To jsem já.“ - Iveta, moje sestra.

Měla ubrečený hlas, takže se určitě zase pohádala se Zdeňkem, jejím přítelem.

„Ahoj, co se stalo?“

„Rozešli jsme. Už nadobro“

„Ale prosím tě, tak rychlé to snad nebude. Není to přece poprvé. Usmíříte se.“

„Ne, teď už ne. Teď už je to definitivní. Zase jsme řešili to dítě a tak, no a Zdeňka se snad poprvé našel.“

„No to se mu ale nemůžeš divit, Ivi. Věk už na to máte oba dva, tak už konečně ustup a udělej mu něco kvůli. Nebo zůstaneš sama.“

„Není s ním řeč.“

„Tak mu zavolej.“

Neušlo mi, že jsme se konečně začali blížit ke škole.

„Ne, to on s tím začal. Ví, jaký mám na to názor.“

„Ivet, vykašli se na hrdost a zavolej mu!“

„Myslíš?“

Ve skutečnosti byla moje sestra ta nejhodnější osoba, kterou jsem znala. Jenom prostě, když si něco usmyslela, tak muselo být po jejím. Zdeňu ale milovala a udělala by pro něj cokoli, takže jsme všichni věděli, že se může zdráhat jak chce, ale stejně za nějaký čas bude na mateřské.

„Vím to.“

„Dobře, zkusím to. Díky. Tak čau.“

„Ahoj.“

Zaklapla jsem mobil a zakroutila hlavou. Na co ona si pořád stěžuje?

Má toho nejhodnějšího chlapa. Co víc si přát? Proč do toho prostě nejde? Stejně hned od začátku věděla, že on je ten, se kterým bude žít, se kterým bude mít děti, a se kterým zestárne. Přitom nevím, na co čeká. Jí je 24 a Zdeňovi 28. Mají na to věk akorát. A jsou takový ten pár, co bez sebe nedá ani ránu. Jenže od toho, co před pár měsíci Zdeňka navrhl, že by už chtěl dítě, se ségra prostě zařekla a nikdo s ní nehne.

Vstrčila jsem si mobil do kapsy a uvítala, že už vidím školu.

„Problémy?“ - zeptal se Martin.

To se bude pořád vrtat v mém životě?

„Ne, v pohodě.“ - neutrální odpověď.

Naštěstí už se znovu nezeptal, jestli mám přítele. Stejně bych mu asi neodpověděla. I když proč vlastně ne? Proč bych se měla stydět? No prostě s nikým nechodím no.

A co?

Konečně! Konečně škola. Snad nikdy jsem se tolik netěšila do školy. Sotva jsme se objevili ve dveřích třídy, Bára nás hned informovala.

„Dneska se ještě neučíme.“

Sedli jsme si na místa a Martin se k nám otočil. To Báře stačilo, aby pokračovala.

„Budeme si rozebírat věci na praxi a rozvrh. Kdo, kde budem na oddělení a tak. My začínáme na interně.“

Hned mi bylo jasné, že Bára Martina balí. Tohle dělala vždycky. Sklopí pohled a snaží se uchvátit řečmi.

A takhle to šlo celý den. Bára se pořád bavila s Martinem, já jsem je hned první hodinu přestala poslouchat.

„Odkud ses přistěhoval?“ - Bářina otázka mě vytrhla z přemýšlení.

„Z daleka, to nebudeš znát.“

„Aha a máš sourozence?“

„Mám bráchu, ségru a bydlí s námi ještě bratranec, ale toho bereme jako bratra.“

„Aha, to je zajímavé. A on odešel od rodičů?“

Nenápadně jsem do Báry kopl, aby se krotila. Tohle už bylo vyzvídání. Kopl, mě taky, takže jsem se víc nesnažila, sama si to chtěla zavařit.

„On rodiče nemá, zemřeli.“

Tak tohle byla zrovna ta situace, před kterou jsem chtěla Báru uchránit. Zasekla se, ale hned pokračovala, aby to aspoň trochu zachránila.

„Aha, tak to mě mrzí. A to je vás tolik?“ - byla nepoučitelná.

„No, ještě víc, ale ségra s manželem a synovcem bydlí jinde.“

„Aha.“

Tady jsem zase přestala vnímat, protože jsem přemýšlela nad sestrou, o které mluvil Martin. Říkal, že má jednu sestru, takže logicky ty dvě ráno asi nebyly sestry. Kromě toho, říkal s manželem a ty dvě určitě neměly ještě věk na vdávání. Byla jsem si skoro jistá, že to byly jejich holky. Jenže jak by rodiče mohli dovolit, aby s jejich syny bydlely i jejich přítelkyně? To je trochu divné.

Moji rodiče byli vždycky konzervativní, ale tohle je i mně divné. Snažila jsem se vybavit si, jak vypadali. Kupodivu jsem si je pamatovala.

Asi jsem si jich přece jenom všímala víc, než bych myslela. Ta, co seděla s Martinem, byla středně vysoká, asi jako já, měla černé vlasy, střižené do podkovy. Je to hodně moderní, protože v poslední době tenhle styl účesu vídám často. Měla na to perfektní obličej. Malinko špičatou bradu, takže vlasy sestříhané do špiček jí skvěle zvýraznily rysy, které měla mimochodem taky moc hezké.

Ta druhá seděla s frajírkem z auta. Byla o něco vyšší, asi tak o deset centimetrů. Vlasy měla taky hodně tmavé, ale spíše hnědé než černé a v nich měla hodně blondatých pramínků. Slušelo jí to a ne jako některým peroxidovým blondýnkám. Vypadala velice přátelsky, myslím, že se dokonce usmívala na toho vedle ní. Frajírek byl zřejmě její kluk. No asi určitě, protože jinak by spolu asi neseděli.

Frajírka, co včera přijel pro Martina, toho jsem si z autobusu nijak extra nepamatovala. Víím, že jsem se na něho chtěla podívat, ale něco uvnitř mě se zařeklo, abych se tam nepodívala.

Byl to takový ten typický machr, před kterým bych se určitě ztrapnila. V hlavě jsem měla jenom pohled na něj v autě. Namachrovaný borec s brýlemi a autem, to mě napadlo vždycky, když jsem na něho myslela. Pořád jsem viděla ten pohled, když si nasazoval ty brýle. Vždycky jsem nesnášela tyhle typy. Tenhle byl ale jiný. Byl zamračený. Nevím proč mi to tak přišlo, ale měla jsem z něho dojem, že vůbec nechce budit dojem, že je hezký a machr. Byl zamračený a prostě z něj jen tak vyzařoval sex appeal. Došlo mi, že o něm až moc přemýšlím. Hned jsem mu dala nálepku, že je to prostě někdo, s kým se nebudu nikdy bavit, protože je to ten typ muže, se kterými se ani nezdravím. Jenže jak jsem si mohla být jistá, že takový opravdu je? Vždyť ho neznám. Vzpomněla jsem si na hodinu psychologie. Chyby ovlivňující vnímání. Když jsem si je v hlavě projela všechny, uvědomila jsem si, že na úplně cizím klukovi jsem použila hned čtyři chyby ve vnímání. Vliv osobního vztahu, předpojatost, chyba prvního dojmu a tendence podmiňování.

Po zazvonění na konec první hodiny jsem si uvědomila, že jsem celou vyučovací hodinu přemýšlela o bráchovi kluka, kterého vážně nemusím. Když jsem si to uvědomila, musela jsem se sama sobě zasmát. Báru to vytrhlo z vyprávění velice záživného příběhu Martinovi. Jen jsem máchla rukou a šla se projít po chodbě.

Celý den šel z kopce. Odjakživa jsem nesnášela zkoušení oblečení v obchodech. Ovšem hledání vhodné velikosti uniforem na praxi bylo doslova peklo. Bára se vyžívala v šatech, řekla bych spíš mini-šatech. Chtěla bych ji v nich vidět na praxi. Stačilo by zohnout se k převlékání postele a bylo by vidět všechno.

Já jsem si vzala jenom jedny. I tak si je na sebe nikdy nevezmu. Dvoje kalhoty a dvě košile mi vyhovovali víc.

Taky mi mnohem víc seděli. V šatech jsem vypadala příšerně. Jedny jsem si musela povinně vzít, takže jsem si je sbalila, ale stejně zůstanou celý rok ve skříni.

Na nádraží jsem se vydala zase sama. To to pěkně začínalo ten rok, no jako ty předešlé dva.

Prostě zase budu ve městě a na nádraží pořád sama. Koupila jsem si alespoň zmrzlinu a pomalu došla až na nádraží.

Hned, když jsem přišla, zalitovala jsem, že jsem nezůstala dole na zastávce. Byli tam. Seděli tam všichni na schodech u hlavní budovy a vypadali jakoby se opalovali, protože se každý díval jinam a slunili se. Asi jim to slunce nevadilo.

Na jednom schodku seděl Martin, s tou co ráno a na vyvýšeném schodku před zábradlím, z boku od těch dvou, seděli ti zbylí dva. Byla jsem vděčná, že na mě Martin nečekal, když šel ze školy. Jedna cesta ráno stačila, další odpoledne už by mi asi trošičku vadila. Nakonec to možná nebude tak špatné, být zase celý rok po škole sama.

Snažila jsem se na sobě nedát nic znát a hlavně se nedívat směrem ke schodišti. I když jsem se jedna moje polovina bránila a křičela na mě v hlavě: „NE!“ druhá půlka mi říkala: „Podívej se tam! Jen na okamžik.“

Nevydržela jsem to a podívala se. To byla ale chyba. Martin zrovna něco řekl a holky se začaly smát.

Ten druhý nehnul ani brvou a dál hleděl někam mimo, nezapojoval se do hovoru. Byl znovu...naštvaný? Nebo spíš nezúčastněný. Tím, jak byl protivný a rozdílný od ostatních, nějak opět poutal moji pozornost. Nenápadně jsem si ho prohlížela. Byl opravdu hodně svalnatý a s těmi tmavými vlasy to dobře kontrastovalo. Z té chvílky, co jsem ho viděla v autě, jsem si moc svalů nevšíkala, ale teď šly vidět hodně dobře. Rozhodně byl na tom ještě lépe než Martin. Do toho ještě tmavě modré oči. Vypadal hodně mužsky. Navíc byl o dost vyšší než Martin. No, kdyby nebyl tak namyšlený, asi by se mi líbil. Brýle měl tentokrát pověšené za límec trika. Znovu jsem se musela usmát. Co blbnu? Je to přesně ten typ machra, co bez brýlí nedá ani ránu.

Doufala jsem, že si mě Martin nevšimne, že tak nějak nenápadně projdu kolem a on mě neuvidí, ale doufala jsem marně.

„Čau Veru, pojd' za náma.“

Další tři hlavy po mně střelily pohledem.

Rychle jsem pohledem přejela celé nádraží, jestli neuvidím někoho známého, na koho bych se mohla vymluvit a jít za ním.. Byl tam ale jenom jeden muž, tak kolem čtyřiceti. Na moment mě napadlo, že bych za ním fakt šla a dělala, že se známe, ale nakonec jsem to vzdala. Tak odvázná, abych zaťukala na rameno úplně cizímu chlapovi a začala konverzovat, jsem určitě nebyla. Tím telefonem ráno jsem si asi vybrala dávku štěstí na rok dopředu. Takže jsem se otočila směrem ke schodům. „Ahoj.“ - řekla jsem a sjela pohledem po všech, aby pochopili, že zdravím všechny. Než jsem si stihla sednout, Martin začal trapně představovat. Je tohle vážně nutné?
„Lidi, tohle je Veronika, jak jsem vám říkal.“
Říkal? Co jim jako o mně říkal?
„Verčo, tohle je Monča.“ - šťouchl loktem do jeho společnice a pokračoval.
„To je můj brácha Adam a Anna.“
„Těší mě.“ - řekla jsem a chtěla jít, ale ta Monika řekla:
„Sedni si k nám.“
Hm, super. Usadila jsem se kousek od Moniky. Neušlo mi, že si ten druhý, Adam, nasadil brýle a otočil hlavu jinam.

Přišel mi dost neklidný. Asi neměl rád společnost cizích lidí.

„Jak dlouho bydlíš v Luboměři?“ - zeptala se mě Anna a nenápadně položila dlaň na paži frajírka, jakoby ho chtěla uklidnit nebo něco takového.

„Odmalička.“

Při odpovědi jsem těkala očima, nedokázala jsem se dívat jejich směrem.

„Naši tam žijí celý život.“

„To jsou dobří. Mně tam chybí obchody. Nemyslím s oblečením nebo tak, ale prostě celkově. Aby člověk pořád myslel na nákupy ve městě, protože je zbytečné jet na dvakrát.“

„To jo, obchody jsou nevýhoda, ale ten klid, ticho a samota. To je to nejlepší.“ - přidala se Monika.

„Málo lidí...takže se nic neutají.“ - řekla jsem kysele a popravdě.

Tím jsem ale asi řekla něco špatně, protože se na sebe navzájem podívali a už se dál nemluvili.

Všichni zase natočili obličej na slunce a bylo ticho. Jediný, kdo se vůbec nehnul, byl Adam. Takže se jmenuje Adam.

Hm, celkem to k němu i šlo. Seděl nehnutě, a co mě nejvíc štválo bylo to, že seděl

v podstatě obličejem k nám, ale skrze brýle jsem nemohla poznat kam se dívá. To mě znervózňovalo.

Chvíli jsem hledala polohu, ale nakonec jsem se nahnula tak, abych byla schovaná za Monikou a taky jsem si vytáhla z tašky brýle. Ha, na mě si nepřijde. Natočila jsem se taky ke slunci a zavřela oči. Nikdo nepromluvil ani slovo a mně to tak vyhovovalo. Někdy mi šla z Báry hlava prasknout, když pořád mluvila a mluvila. Doma jsem byla skoro pořád sama, naši byli často v práci a někdy mi trvalo i pár hodin, než jsem se dokázala začlenit a mluvit. Když je člověk delší dobu sám, naučí se klidu a samotě. Asi za půl hodiny slunce zmizelo za stín a mně po chvílce došlo, že zajít ještě nemohlo.

Otevřela jsem oči a přede mnou stál kluk, lépe řečeno kus chlapa. Byl hodně vysoký a svoji rodinu rozhodně nezapřel. Tmavé vlasy, tmavé oči a svalnatý. A ty rysy...měli je všichni stejné. Rozhodně to byl jejich bratr. Stál přede mnou a doslova mě propíchl pohledem. Zamračila jsem se (mohla jsem si to dovolit, protože jsem měla brýle), co to s něma všema je? To jsou tak zamračení a nepříjemní od přírody nebo co? Asi to mají v genech. Když jsem se otočila, všimla jsem si, že Monika změnila polohu. Byla zakloněná úplně dozadu, takže můj pokus o schování se, byl úplně zbytečný.

„Moni, jdeme.“ - řekl, ale pořád se díval na mě. Monika se zvedla a sešla ze schodů k němu. On konečně odtrhl pohled ode mě a kmitl očima k Adamovi a Anně. Pak zase zpátky na Moniku.

„Jdete taky?“ - zeptal se.

Ostatní zavrtěli hlavami, takže ti dva odešli. Nechápu, proč radši nejeli autem? Co bych za to já dala. Takový luxus.

„Jak se jmenuje brácha?“ - zeptala jsem se Martina a mému perifernímu vidění neušlo, že se Adam poprvé pohnul a Anna si k němu víc poposedla. Znovu ho chytla za ruku.

„Proč myslíš, že je to můj brácha?“

Hloupá otázka. Díval se někdy v poslední době do zrcadla? Asi ne, protože jinak by viděl, že jsou si všichni dost podobní.

„Ty rysy se nezapřou.“ - tedy aspoň tmavé vlasy a velká, robustní postava.

„Aha.“ - usmál se.

„Není to brácha ale bratranec, David.“

Přikývla jsem a zase se opřela. Rozhlédla jsem se kolem a naproti jsem uviděla Zdeňu, ségřina kluka.

Šel z vlakové nádraží a mířil si to směrem, odkud jsem přišla. Měl kvádro a kufřík, vypadal jako nějaký podnikatel.

Natáhla jsem se pro tašku a seběhla schody.

„Musím jít, tak zatím.“ - pozdravila jsem na poslední chvíli a utíkala za Zdeňkem.

„Zdeňo!“

Otočil se a jak mě zahlédl, usmál se.

„Čau Verunko.“

Zamračila jsem se.

„Víš, že nemám ráda, když mi tak říkáš.“

„Nebudeš mi dneska nadávat ještě ty, že ne?“

„Ne, neboj.“

Neušlo mi, že ho smích přešel.

„Volala ti?“

„Pospícháš? Ať tě nezdržuju.“

„V pohodě, mám čas, jdu domů.“

Věnoval mi takový pohled, že mi hned bylo jasné, že se domů nehrne.

„Tak já tě kousek doprovodím.“

Přikývl.

„Jo, volala mi.“ - přiznala jsem se.

„A? Cos jí řekla?“

„Já? Copak ona na mě kdy dala?“

„Někdy se sebou řídí víc, než si myslíš.“ - řekl a mně se zdálo, že mluví spíš o mně, protože to já jsem vždycky dělala machra, ale skoro vždycky jsem se jejími radami řídila.

„No tak jestli na mě dá, tak budu asi brzo teta.“ - usmála jsem se na něho.

Zdeňu to ale nějak zarazilo a zastavil se. Chvilí na mě zíral, a pak řekl:

„Tys jí poradila dítě?“

Nechápala jsem, proč ho to překvapuje. Vždyť jsem byla skoro vždycky na jeho straně.

„Jistě, vždyť už na to máte roky a jste taková ta dvojka, co je spolu navždycky.“ - zašklebila jsem se.

„Díky, Veru.“ - začal se smát na celé kolo.

Natáhl se ke mně, objal mě a trochu se zatočil. Pak mě zase položil na zem.

„Za co? Vždyť jsem jí jenom řekla svůj názor.“

„Ale jestli na tebe dá, budeme mít konečně dítě. Budu tátou.“

No to už jsem ale vyprskla i já. To se nedalo vydržet. „Víš, že jsem ještě nepotkala takový pár jako jste vy dva? Jde to u vás přesně naopak. Moc se ale neraduj, uvidíme, jestli na mě dá.“

„No to je pravda.“

„A to zjistíš.“ - zase jsem začala artikulovat rukama.

„Jenom když půjdeš domů a zjistíš situaci.“

„Jo, já vím, jen se nechci zase hádat.“

Vypadal, že čeká na další radu. Ale jak mu můžu já radit, když jsem nikdy kluka neměla?

„To zvládnete. Navíc z toho byla hodně špatná, takže se nechce hádat ani ona. Teď už běž.“ - popohnala jsem ho, protože to bychom tam taky mohli stát ještě za týden, kdyby se rozmýšlel, jestli jít domů.

„Jo, jasně. Tak ahoj, ještě se ozvem.“

„Jo, ahoj.“

Ze randy do mě š'ouchnul a šel. Mrkla jsem na hodinky. Tři deset, fajn, každou chvílí to pojede. Šla jsem si stoupnout na nástupiště a ty tři jsem ignorovala.

V zádech jsem pořád cítila jejich pohled, nevím jestli se mi to zdálo, ale cítila jsem to v kostech. Naštěstí už se začali lidi slízat, takže jsem tam už nebyla sama. Stála jsem mezi prvními, ale samozřejmě, jak dojel autobus, všichni se tam začali cpát a já nastupovala až mezi posledními.

Vepředu jsem se nedívala na volná místa, automaticky jsem zamířila dozadu. Což byla ale chyba. Už v polovině jsem zaregistrovala, že je tam jenom jedno jediné volné místo, tedy pokud bych nechtěla sedět úplně vzadu, mezi pěti přerostlými pubertáky. Bylo mi jasné, proč je jen to jedno místo volné. Adamův výraz naznačoval, že s nikým sedět nechce. Jenže mezi pět zpocených kluků jsem taky nechtěla, takže jsem se rozhodla, že zůstanu stát. Alespoň než to všechno na Potštátě vystoupí. Jenže jak se zdálo, někdo za mnou měl zjevný zájem o to poslední místo vzadu. Takže jsem měla na výběr, buď se nechat ušlapat tím idiotem za mnou, vecpat se mezi ty vzadu a nebo se posadit k tomu nepříjemnému Adamovi.

Kluk za mnou do mě znovu neomaleně strčil, takže jsem se pomalu začala blížit k Adamovi. Jestli do mě ještě jednou strčí, asi se neudržím. Ha, znovu. Fajn, jak chceš.

Nenápadně jsem se natočila a vší silou mu stoupla na nohu. Když jsem se otáčela zpátky, viděla jsem, že Martin s Annou jsou až u řidiče, takže se na volné místo u Adama stejně nedostanou.

Nic jiného mi nezbylo. Stoupla jsem si k jeho sedačce a řekla:

„Můžu?“

Neodpovídal a já jsem začínala uvažovat, že jestli do pěti sekund neodpoví, skočím po tom idiotovi za mnou, protože do mě znovu strčil. Ve chvíli kdy už jsem se chystala říct tomu netrpělivému pubertákovi něco hezky od plic, Adam po mně střelil pohledem a udělal malý pohyb hlavou, který měl znamenat asi přikývnutí. Takže jsem nakonec překousla ještě jedno št'ouchnutí od idiota a usadila se vedle Adama. Zhluboka jsem vydechla, ráda, že už to mám konečně za sebou. To zas budou cesty, celý rok.

„Díky.“ - řekla jsem tiše.

Snažila jsem se zabrat co nejméně místa, abychom se navzájem vůbec nedotýkali.

„Hej, Niko!“ - uslyšela jsem zezadu.

Otočila jsem se.

„Čau Verčo.“ - Vašek, spolužák ze základky.

„Pojď si sednout sem k nám.“

To víš, že jo.

„Čau, hm, ne díky, už konečně sedím.“

„Držel jsem ti místo.“

Asi to byl jeho nejdelší rozhovor s holkou, protože se okamžitě začali ostatní čtyři smát.

„To jsi hodný.“

Otočila jsem se zpátky, ale on nedal pokoj.

„Heleď, jdeš v sobotu do Spálova?“

Znova hlasitý smích ostatních. Nemám mu zatleskat?

„Ona je zábava? Ani o ní nevím.“

„Jo, je. Tak co, jdeš?“

„Ještě nevím, uvidím, jestli bude chtít jít ještě někdo, a jestli seženu odvoz.“

Už teď jsem věděla, že nikam nepůjdu. Ivet je v práci a Bára měla jiný program. Neměla jsem nikoho jiného, s kým bych šla.

„Jasný.“ - odpověděl a ostatní se rozřehtali.

Ježíši. Radši jsem se otočila zpátky a do další konverzace se nepouštěla.

Chvíli jsem čekala, bylo mi blbé dát si hned sluchátka do uší, třeba by se Adam chtěl začít bavit nebo tak něco. Čekala jsem skoro čtvrt cesty, ale pořád hleděl z okna a nevydal ze sebe ani hlásku. Seděl úplně napjatý a ani se nepohnul. Po chvilce se natočil více k oknu a bylo vidět, že trochu povolil svaly, ale přesto mi přišlo, že není ve své kůži. Asi vážně nemá rád cizí lidi. Geny. Ten jejich bratranec –David, byl stejný a to jsem s ním ani nemluvila. Takže jsem si vytáhla mp3, dala si sluchátka a pohodlně se usadila (pořád držíc jistý odstup, abychom se nedotýkali). Zavřela jsem oči a přemýšlela nad vším možným, ale několikrát jsem se neubránila a podívala se na něho. Vůbec se nehýbal, pořád seděl stejně, akorát hleděl z okna nebo před sebe. Mým směrem nekmitl pohledem ani jednou. Konečně jsme byli na Potštátě a polovina vystoupila. Viděla jsem, že se předek začíná cpát dozadu, tak jsem musela jednat. Nechtělo se mi, ale přece jenom to bylo divné, pokud jsem to chápala dobře a Anna je jeho přítelkyně. Takže jsem si vzala tašku a přesedla jen o sedačku vedle. Tašku jsem položila na sedačku, pohodlně se opřela a snažila se spát.

Vystupovala jsem jako první a pelášila co nejrychleji domů. Doma mě přivítal Ron. Než jsem pouklízela a uvařila, bylo zase šest hodin, takže jsem chvíli šla na internet, a pak šla spát.

3. PŘEDVÁNOČNÍ NÁKUPY

A takhle to pokračovalo další měsíce. Ráno jsem chodila do školy s Martinem, ráno jezdil jako jediný, odpoledne ho bral domů brácha, takže jsem byla sama, což mi vyhovovalo.

Ráda jsem byla sama, akorát někdy jsem se po dvou hodinách na nádraží už fakt nudila.

Ve škole to bylo těžší než poslední dva roky. I když to je docela diskutabilní, protože každý rok, ve kterém jsem právě byla, mi přišel těžší než ten předešlý. Nechtěla jsem si radši ani představit, jak to bude vypadat ve čtvrtáku. V nemocnici jsme si už taky docela zvykli.

V září jsme byli všichni vyplašení, styděli jsme se jít pacientům do pokojů, ale časem to samo přešlo a mně ta práce začala celkem i bavit. Jen kdyby v naší skupině nebyl Martin.

Bára se mu snažila zalíbit čím dál tím víc, takže s námi trávil spoustu času. Já jsem se do jejich rozhovorů moc nezapojovala, jen když to bylo nezbytně nutné. Nakonec jsem přišla na to, že nejlepší je spoléhat se sama na sebe. Teda alespoň na praxi.

Jednou, když Bára zase vyslychala Martina jsem se dozvěděla, že Adam chodí na gympl, ale jen kvůli nějaké sázce (to jsem nechápala, ale nemínila jsem se ho na to vyptávat), a že obě dvě holky chodí na obdchodku. Moc často se mnou nejezdili, jenom sem tam a to se Martin zmínil, že má Adam zase rozebrané auto. Štvalo mě, že na toho namachrovaného kluka pořád myslím, bála jsem se, že se mi zase bude líbit, a pak z toho budu zase dlouho špatná, jako pokaždé. Takže jsem si zakázala myslet na celou jejich rodinu. Proč taky myslet na lidi, kteří se se mnou vůbec nebaví?

Pomalou se začínaly blížit Vánoce a já samozřejmě neměla nic koupeného. Zima se letos pořádně vyřádila. Už v listopadu jsme na dvoře měli víc jak dva metry sněhu.

Asi v polovině prosince jsem pořád ještě neměla žádné dárky, takže jsem se jeden pátek konečně dokopala k nákupům. Ségře jsem koupila stříbrný řetízek, tat'kovi kosmetiku (jako každý rok), Zdeňovi CD Linkin Park, ty měl nejradši a mamce jsem koupila její oblíbený parfém a halenku. To prozatím stačilo, zbytek - nějaké drobnosti dokoupím později. Přece jenom, milion jsem na cestě nenašla. Musela jsem kupovat dárky jen v rámci možností. Měla jsem ještě čas, tak jsem se vydala do knihkupectví. Vytáhla jsem si Evžena Oněgina a přečetla si dopis Tat'ány Oněginovi. Tolik mě ta knížka lákala, že jsem se rozhodla, že si ji po Vánocích koupím. Slyšela jsem na ni tolik chvály. Když jsem ji dávala zpátky do regálu, všimla jsem si nějakého pohybu za mnou, ostražitě jsem se otočila. Stál tam Adam a upřeně se na mě díval. Nejdříve mě to zarazilo, ale pak jsem rychle začala přemýšlet, jestli ho mám pozdravit. Asi by to bylo slušné, ale taky by se nic nestalo, kdyby první pozdravil on.

Taky stál jako opařený a neřekl ani slovo. Nechácala jsem, proč mi srdce tak divoce tlouklo a já jsem ze sebe nic nevydala. Takhle zblízka jsem alespoň měla možnost si ho trochu více prohlídnout. A taky jedinečnou příležitost analyzovat jeho oči, protože ty měly opravdu hodně zajímavou barvu. Vlasy měl krátké, tmavé, na čele měl hodně vrásek, asi z toho mračení a ty oči...tmavě modré, nádherné. Nikdy jsem neviděla tak tmavé oči, nebo spíš jsem ještě u nikoho oči tolik nezkoumala. Skvěle kontrastovaly s tmavými vlasy a musela jsem uznat, že s tvrdým výrazem tvořily ty tmavé kapky dokonalost. Netuším, jak dlouho jsme tam takhle stáli, rozhodně to bylo trapné, i když já jsem si tak vůbec nepřipadala. Nebylo to jako s Martinem, pořád hledat nějaké stupidní témata, kterých se nemůže extra chytit, ale udržet konverzaci alespoň na takové úrovni, aby nebyly dlouhé pauzy. Když jsme se blížili ke škole, bylo mi to už jedno, ale někdy ty dlouhé cesty překonat, to bylo hotové peklo. Teď jsem byla úplně mimo.

Srdce mi splašeně bušilo, že ho vidím a on taky nic neříkal. Prohlížel si mě stejně jako já jeho. Dokonce mi bylo jedno, co uvidí na mě. Jen jsme na sebe hleděli a zkoumali toho druhého.

Nakonec se pohnul, ale jenom proto, aby se nahnul k regálu za mnou a vytáhl z něho knížku. Netušila jsem, co dělá. Nemohla jsem se pohnout, takže jsem mu nemohla ani uhnout. Musel se nahnout přese mě a já ucítla úžasnou vůni. Samozřejmě. Jak jinak? Mohl by vůbec používat něco jiného než dokonalou vůni? Skvěle k němu seděla. Tušila jsem, že tuhle vůni si budu pamatovat. Nedívala jsem se mu na ruce, ale do očí.

I přesto jsem viděla, že se natáhl ke mně a podal mi knihu. Beze slova jsem ji uchopila, naposledy se mi podíval do očí a odešel. Zůstala jsem tam stát jako opařená. Stála jsem tam asi docela dlouho, protože ke mně přišla prodavačka a začala se vyptávat, jestli mi může pomoci. Slušně jsem odmítla a trochu se vzpamatovala.

Chtěla jsem jít, ale kousek přede dveřmi jsem si vzpomněla, že v ruce pořád svírám tu knihu. Podívala jsem se na ni.

Byla to Pýcha a předsudek od Jane Austenové. Proč mi ji podal? Že by ji znal? Jak mohl tušit, že je to jedna z mých oblíbených? Kdo by neznal příběh Lizzie a pana Darcyho? Nebo si ze mě jenom vystřelil? Je to nějaký stupidní vtípek tohohle drzého kluka?

Po dalších několika minutách jsem si vzpomněla na čas a zjistila, že už musím jít na nádraží nebo mi ujede autobus. Vrátila jsem se tedy k regálu a dala ji zpátky. Vyšla jsem z obchodu a pořád přemýšlela, proč mi tu knihu dal. Mělo to nějaký význam, nebo mi ji dal prostě jen tak? Ale nemůže to být jenom tak. Kdo jen tak přijde k cizímu člověku, podá mu knihu a pak beze slova odejde? Určitě to byl jen nějaký vtípek. Má přece holku, takže nevím, co si namlouvám. Jen si ze mě vystřelil.

Si asi myslí, že když už je čtvrtáček, tak je polobůh.

Vydala jsem se na zastávku, aby mi to neujelo, už byla skoro tma, ale celou cestu jsem nad tím přemýšlela.

Poprvé jsem se zasekla, až když jsem nastoupila do autobusu a neviděla pana Vaňka, ale nějakého nového, mladého řidiče. Nevěděl pořád, co po něm vlastně chci, takže jsem se vzdala nákupu studentské a koupila si za celé, protože jinak bychom asi nikdy nevyjeli. Chápala jsem, že začátky jsou těžké, tak jsem ho nechtěla dál trápit. Když jsem se otočila do autobusu, modlila jsem se, aby tam nebyl. Spadl mi velký kámen ze srdce, když jsem zjistila, že jede jen pár lidí a zadek je úplně prázdný. Sedla jsem si a nepouštěla ani hudbu. Pořád jsem ho viděla, každý kousek jeho obličej, každý pohyb jsem analyzovala, jakoby to bylo setkání roku. Nemohla jsem se zbavit těch očí, pořád jsem je viděla před sebou. Nechtěla jsem na to myslet, ale stejně jsem seděla jako zařezaná a když jsem se zařekla, že na něj nebudu myslet, myslela jsem alespoň na Pýchu a předsudek. Dělal jsem z toho hroznou romantiku, přitom to byl arogantní a namyšlený kluk. To Martin byl pravý opak. Mě vůbec nebral, ale on se na mě občas díval jako na svatý obrázek.

Jindy mě zase propichoval pohledem, jako kdybych mu nějakým způsobem vadilo. Nevěděla jsem, jak se ho zbavit. Každé ráno mě dohnal a šel se mnou až do školy.

V Lipné se začal řidič rozčilovat a něco vepředu vykřikoval. Tím mě vytrhl z přemýšlení, protože až teď jsem zjistila, že sedím v autobuse sama. Jel pomalinku, taky jsme už měli dost velké zpoždění, ale mně to bylo jedno, hlavně, že jel opatrně. Cítila jsem, jak mu v zasněžené cestě ujíždí kola. Dívala jsem se z okýnka do té tmy a litovala ho, já jsem věděla, proč si nechci dělat řidičák. Najednou nadávky ustály a mlad'och se přehnul přes dvířka řidiče.

„Je mi to líto, slečno, ale já to nebudu riskovat. Někde bych tam mohl zapadnout“

Důležitě jsem přikývla a až po pár vteřinách mi došlo, že k nám vlastně nechce jet. Trvalo mi to chvílku, takže pokračoval:

„Vážně mě to mrzí, ale já dál nepojedu, nebudu to riskovat.“

„Jak...dál nepojedete? Co já tady?“

„Promiňte, ale budete si muset vystoupit.“

Aby svá slova ještě podtrhl, otevřel zadní dveře.

„To mám jít tři kilometry v tomhle počasí a tmě?“ Zbláznil se? Tři kilometry ve tmě, sněhu a ještě k tomu sama? No to mě dřív chytne infarkt ze strachu, než zmrznu.

Lítostivě přikývl. Na jeho lítost jsem kašlala. Kruci!

Nesnáším tmu. Naštvaně jsem si hodila batoh na záda a pobrala si tašky s dárkami. Na posledním schodku jsem se na něho ještě otočila, a pak vystoupila.

„Máš mě na svědomí.“ - zamumlala jsem si venku a sotva jsem udělala krok, uklouzlo mi to a málem jsem spadla.

Tak tak jsem to vyrovnala a šla dál vzpřímeně, tedy než odjel, pak jsem zase šla opatrně. Jak se vzdalovala světla a dělala se čím dál tím větší tma, měla jsem strach.

„Měla jsem si vynutit studentskou. Idiot. Tak já kvůli němu doplácím peníze a on mě vykopne do takového počasí.“

Všude byl sníh, neviděla jsem ani obrys cesty, snadno jsem mohla spadnout do škarpy. Šla jsem tam, kde jsem tušila střed cesty. Když se světla ztratila úplně, sáhla jsem do tašky a vytáhla mobil. Bylo mi jasné, že nebudu mít signál, ale doufala jsem, že alespoň jedna čárečka tam bude, abych stihla napsat našim. Na hovor by to nestačilo. Nic. Na displeji se pořád ukazovalo vyhledávání sítě. Ušla jsem podle mě asi kilometr, ale ve skutečnosti to byl asi tak kilometr, když se za mnou objevila světla. Blížila se ke mně a řidič je ani neztlumil, ještě že jsem ho měla v zádech a nešla jsem proti němu. Nechtěla jsem se otáčet, ale doufala jsem, že je to někdo známý a napadne ho vzít mě. To jsem se ale hodně spletla, protože jak se světla blížila, došlo mi, že se blíží nějak moc rychle. Rychle jsem šla na kraj, aby mě ještě nezajel a zase mi ujela noha. Čekala jsem, že každou chvíli sjedu do škarpy. Když kolem mě projížděl, vůbec nepřibrzdil, naopak mi přišlo, že ještě přidal. Všude kolem stříkal sníh smíchaný se solí a šterkem a mě to celou postříkalo.

Stihla jsem ještě švihnout rukama do vzduchu, než jsem dopadla na zem. Ledovice.

„Doprčic! Idiot jeden!“ - začala jsem se přehrabovat v igelitce a přemýšlela jsem, jestli v ní mám něco rozbitného. V té tmě jsem stejně na nic nepřišla, takže jsem se obtížně začala zase hrabat na nohy. Ani jsem tak nepostřehla, že se blíží další světla. Oprašovala jsem se a bylo mi jedno, kdo to je. Přála jsem mu, aby zpomalil a nepostříkal mě taky, protože to ve mně začínalo pěkně vřít. Asi když mě zahlídl, začal zpomalovat. Snažila jsem se nenápadně zjistit, čím je to auto, ale přes sníh a tmu to nešlo poznat. Projelo kolem mě a já jsem se zklamaně dál oprašovala. Doufala jsem, že mě vezme nahoru, čekaly mě ještě víc jak dva kilometry.

Najednou ale, asi tak dvacet metrů ode mě auto zastavilo a otevřely se dveře řidiče. Otevřením dveří se rozžalo světlo na palubní desce a já na kratičký okamžik zahlédla ty tmavé oči, okamžitě mi bylo jasné, kdo to je. Přestala jsem se oprašovat a sledovala jsem blížící se siluetu.

Svižným krokem došel až ke mně. Nechal svítit světla, takže jsem mu trochu viděla do obličeje, ale stejně jsem si nebyla jistá výrazem. Kamenný, neutrální, jako vždycky. Žádné emoce, ani pocity.

„Co tady děláš?“ - křikl na mě a i přes sněh a vítr jsem to slyšela.

„Co bys řekl? Asi беру hodiny stepu. Jdu domů.“ - řekla jsem o něco míň hlasitěji než on.

Chvilí mlčel, jakoby nad něčím přemýšlel, ale nakonec řekl: „Pojď.“

Vydal se k autu, otevřel dveře spolujezdce, a pak se vydal na své místo. Nezaváhala jsem ani na okamžik, ačkoli nevypadal nadšeně. Ne, vůbec nevypadal nadšeně. Vypadal tak, že kdyby bylo jen o trochu lepší počasí, nasedl by znovu do auta a nebral dovnitř nikoho cizího. Rychle jsem za sebou zavřela, ať mu tam nenafouká.

Na malou chvíli mě oslepilo světlo, než si moje oči navykly. Tašky jsem si dala na zem, pořádně jsem se usadila a připoutala se.

„Díky.“

Sundala jsem si čepici a naklonila se víc k topení, měl tam příjemné teplo, i když ne tak velké, abych si sundala i rukavice ze zmrzlých prstů. Jel hodně pomalu a opatrně. Ne jako to prase.

Zase mlčel, bylo tam trapné ticho, ale tentokrát jsem usoudila, že přece jenom začnu, protože je hodný, že mě bere a já jsem mu vděčná.

„Jela jsem autobusem a řidič si na to netroufl, doslova mě vyhodil ven.“

Pořád jsem byla vytočená. Nepřála jsem tomu mlad'ochovi, aby mě ještě někdy v životě potkal.

Otočila jsem na něj hlavu a čekala, jestli něco řekne.

Soustředil se, asi aby se udržel na cestě, ale přece jenom přikývl, takže mě vnímal. Hm, takže nic. Nic neodpověděl, takže bylo zase ticho, asi nemělo cenu se snažit. Jenže já jsem chtěla několik věcí vědět, takže jsem počkala a když jsme přijeli do míst, kde byl les hustý a nebyla tam taková fujavice, odvážíla jsem se.

„Jsem ti fakt vděčná, v téhle zimě bych asi daleko nedošla, obzvlášť kdybych potkala ještě nějakého takového idiota, co předtím. Celou mě postříkal a ani nezpomalil.“

„Kdo?“

Ha, fajn, tak aspoň něco.

„To nevím, nepoznala jsem ho, jelikož jsem měla co dělat, abych nezahučela do škarpy. Jel jako prase.“

Zase přikývl, takže jsem začala vymýšlet další téma, které bych načila. Rozhodla jsem se jít do toho natvrdo, jak říkává Bára. Pořád jsem chodila okolo, ale tohle mě vážně zajímalo:

„Proč Pýcha a předsudek?“

Chvíli mlčel a pořád hleděl na cestu, což mi vyhovovalo, protože kdyby se mi díval do očí, asi bych ze sebe nic nedostala. Byl výborný přes emoce. Absolutně nic nedal najevo. Tvářil se stejně jako bych mu říkala, že jsem ráno vstávala v šest. Kývl rameny.

„Je to dobrá knížka, ne?“

Ach, super. Nejdlejší věta, co mi kdy řekl.

„Tys to četl?“

Znovu kývl rameny.

„Jo.“

Zase nic, takže jsem si řekla, že se budu ptát, jak mi to na jazyk přijde. Stejně se asi nedočkám delší odpovědi než jednoslabičné.

„Ty čteš romány?“

Střelil po mně pohledem, poprvé.

„Ne! Jen ty, co se mi hodí.“

No, až teď mi došlo, že v zuřivosti můžou být ty černé oči děsivé. A on rozhodně byl rozčilený.

„Hodí...“ - opakovala jsem.

„K čemu?“

„To je zpověď?“ - zeptal se a zase se na mě na krátký okamžik podíval.

Už ale mírnějším pohledem než předtím.

„Ne, jen udržuju konverzaci. Protože nechci, aby to bylo tak trapné jako s tvým bratrem.“

„Můžeme být potichu.“

Aha, možná proto to četl. V hlavě se mi automaticky objevila slova, kterými Lizzie odbyla Darcyho.

(„Výborně. Taková odpověď zatím postačí. Snad vám za chvíli sdělím, že soukromé plesy jsou mi mnohem milejší než veřejné. Do té doby však můžeme mlčet.“)

„Ne že bych neměla ráda ticho, ale tady je to trapné.“

Viděla jsem, jak zvedl obočí. Začínalo mi být trapně.

„K mému životu, když se hodí.“

„Asi to víc nepřiblížíš, že?“ - zeptala jsem se jako bychom se znali celý život.

„Ne.“

Zase chvíle ticha, přemýšlela jsem nad tím, ale Adam začal sám.

„Tys to četla?“

„Několikrát, mám i film.“

„Myslíš si, že číst to je zženštlé?“ - zeptal se najednou.

„Ne.“ - reagovala jsem hned.

„Proč by mělo?“

„Mohlo by to vypadat, že doma čtu romány.“

„I kdyby, je to každého věc.“

„Já je ale nečtu.“ - řekl tvrdě.

Nevím proč, ale věřila jsem mu.

Zprvé, pořád jsem měla na mysli namyšleného frajířka s autem první den školy a zadruhé, něco mi prostě říkalo:

„Ne! Rozhodně nečte romány.“

„Neřekla jsem, že to děláš.“

„Popravdě, co si myslíš?“

„O tom že čteš?“

Začínala jsem být mimo. Nechápala jsem, co po mně vlastně chce.

„O mně.“

O něm? Jako o něm? Začínala jsem mírně panikařit.

„O tobě?“

Přikývl.

No to jsem si teda pomohla, to jsem si dobře zavařila. Není náhodou rodina s Martinem? Takové soukromé otázky natvrdo měli asi v genech. Co mu mám říct?

„Já nevím, neznám tě.“

„Jasně.“

Zdálo se mi to nebo to řekl našťvaně? Umí vůbec mluvit jinak? Podle mě je našťvaný pořád.

„Já vážně nevím, co bych řekla.“

„Co třeba pravdu?“

„Pravdu?“

Napadlo mě, jestli si ze mě zase nestřílí. Stačil mi ale jeden pohled, abych pochopila, že tenhle člověk za svůj život neřekl jediný vtip. Nikdy jsem neviděla nikoho, kdo by byl tak neproniknutelný a nespolečenský. Ale zároveň taky upřímný, na nic si nehrál. To u Martina ve mně stejné otázky vyvolávaly spíš pocit drzosti z jeho strany.

Podíval se na mě. Opravdu čekal na odpověď, tak jsem se zamyslela:

„Jsi odtažitý, trochu arogantní,“ - což je polemizující, protože jsem se s ním potkala jen párkrát a tohle je poprvé, co spolu mluvíme - „díváš se na mě jako bych ti někdy něco udělala, teda díváš se odtažitě na všechny, ale na mě extra, i když absolutně netuším, co jsem ti udělala. Myslím ale...“ - střelil po mně pohledem - „myslím, že umíš být i jiný, když chceš, to ale nemůžu dost dobře posoudit, jelikož tě vážně neznám.“

Chvíli otálel, ale nakonec z něj vypadlo.

„Bojíš se mě?“

V hlavě se mi ozývalo svědomí:

„Řekni mu pravdu.“

„Ne.“

Asi. Chtěla jsem být upřímná. Proč bych se měla bát?

„Ale máš ze mě nepříjemný pocit.“

To bylo stoprocentně konstatování.

„Nedá se říct, že nepříjemný, spíš jsem ostražitá, protože nevím, co čekat.“

„Jakože bych ti něco udělal?“

„Jakože bys tu po mně skočil a něco mi udělal?“ - usmála jsem se.

„Ne, to asi ne. Jen jsem ostražitá.“

Neušlo mi, že on nehnul ani brvou. Tentokrát ani nepřikývl, takže jsem veškerou debatu pokládala za uzavřenou.

„Líbí se mi ten příběh, protože je to hodně ze života.“

Spousta lidí je pyšná a předsudky má snad každý. Tak jako ty o mně, jsi ostražitá... máš předsudky.“

Otočila jsem se k němu.

„Nemám předsudky! Říkala jsem, že tě neznám, tak nemůžu mít předsudky.“

„Ale stejně je máš, myslíš si, že jsem arogantní a odtažitý.“

„No to si myslím, ale je to jenom můj názor a kdybychom se lépe poznali, tak bych ho určitě změnila.“ Nemůžu přece soudit někoho, kdo mě očividně nemá rád a koho neznám. Až hodně pozdě mi došlo, že to zní jako kdybych se s ním chtěla více seznámit. Mohl by si myslet, že s ním flirtuju. Rychle jsem pokračovala. „Tedy, kdybych tě lépe znala, měla bych určitě jiný názor.“

„Chtěla bys?“

Musela jsem rychle přemýšlet, na co se ptá, byl moc ostražitý, já vůbec. Mohl se ptát jedině na to, jestli se chci víc s ním poznat? Na nic jiného to nesesedělo, tedy z toho, co jsem teď řekla.

„No, proč ne?“

Ted' jsem se ale určitě červenala.

„Změnit názor nebo se líp poznat?“

Tak kdo je teď víc nechápavý?

„Není to to samé? Když se líp...ehm....někdo pozná, tak snad změní i názor.“

Mlčel. Buď nad tím přemýšlel nebo už se dál zase nemínil bavit. Já jsem ale chtěla znát jeho názor. Chtěla jsem sice mlčet, ale na druhou stranu něco ve mně strašně chtělo vědět, co si myslí on o mně.

„No to bychom měli mě, ale co ty?“

„Co, co já?“

„No já ti svůj názor řekla, mohl bys mi říct i ty ten tvůj.“

„Neznám tě.“

„Hej! No tak to ale není fér.“ - vyhrkla jsem uraženě. No, teď si určitě bude myslet, že jsem pubertáčka nebo ještě líp-děcko.

„Dobře. Musím tě ale upozornit, že mám dobrý odhad, většinou sedí první dojem.“

No tak to mě zajímá ještě víc.

„Střílej.“

„Věčná samotárka?“

„Trefa.“

„Ale máš hodně přátel, kteří se ti svěřují a ty jim často taky, ale nikomu jsi ještě neřekla úplně všechno.“ Přikývla jsem, když jsem zaregistrovala, že se na mě otočil.

„Hodně měníš nálady, ale když si někoho oblíbíš, je to napořád. Miluješ svoji rodinu. Podle nálady se taky chováš k ostatním. Prostě, buď máš chuť někomu něco říct nebo nemáš, a v tom případě z tebe nic nedostane. Řekl bych, že jsi taková, protože ti někdo ublížil. Proto nemáš kromě pár lidí nejlepší přátele.“

Musela jsem se na něj podívat, ačkoli jsem se celou dobu snažila dívat před sebe.

„Jsi empatik či co?“

„Empatici neumí poznat minulost, ti umí poznat pocity a vžít se.“

„Aha.“

„Trefil jsem se ve všem?“

Ačkoli nerada, musela jsem to přiznat.

„Ve všem.“ - řekla jsem nabroušeně, protože jsem si najednou připadala jako nějaká otevřená kniha.

Kdežto on byl kniha, která je v pěti dárkových krabicích a když se dostane k té poslední, tak zjistíte, že tam je zámek, který nejde odemknout.

„Říkal jsem, že toho vím hodně z prvního dojmu.“

Přikývla jsem. No já kdybych ho měla posuzovat podle prvního dojmu, nepřála bych mu vědět, co jsem si myslela. I když musím uznat, že úplně první setkání, když jsem ho viděla před školou v autě, s brýlema a on mě neviděl, bylo divné. Ne až tak špatné, jak by se zdálo. Mohla jsem na něm oči nechat. I teď jsem si dokázala vzpomenout na ty svaly na rukách, jak je měl natažené k volant, no a ty brýle. Hm, kdyby se netvářil tak, jak se tvářil a alespoň jednou mě pozdravil, bylo by to mnohem lepší.

Zastavil, ani jsem si nevšimla, že jsme už doma. Rozhlédla jsem se, byli jsme u zastávky. Ještěže mě nevezl až před dům, u našich by to určitě neprošlo jen tak.

„Díky moc.“ - poděkovala jsem za odvoz, byla jsem mu opravdu vděčná.

„Nemáš za co.“

Na chvílku ke mně zase střelil pohledem. Na kratičkou sekundu jsme se zahleděli do očí. Pak se zase rychle odvrátil.

„Ahoj.“ - řekla jsem s rukou na klíce a vystoupila. Chvilku jsem počkala, když neodpověděl, zabouchla jsem za sebou dveře. Jakmile jsem zavřela, okamžitě se rozjel. Nepočkal ani sekundu, takže jsem ho zdržovala.

Já jsem nad ním přemýšlela, už když jsem vystupovala a on měl nohu na plynu už když jsem otevírala dveře.

Vydala jsem se domů. Bylo to sice těžké, ale donutila jsem se neohlížet a nedívat se směrem ke kopci, kde bydleli. Byla jsem jak sněhulák, než jsem došla domů. Naši zrovna seděli u televize.

„Kde jsi prosím tě? Třikrát jsem ti volala.“ - vynadala mi hned mamka.

„Neměla jsem signál. Řidič nechtěl jet dál, musela jsem jít z Lipné pěšky.“

Bála jsem se, že se budou ptát, jak to, že jsem zpátky tak brzy.

Určitě bych neušla tři kilometry za hodinu, v takovém počasí. Jenže naši nic. Mamka přikývla a dál se dívala na televizi a taťka zamumlal něco v tom smyslu, že je to sprosté, nechat jít mladou holku pěšky, že to za jeho mladých let nebylo. A víc nic, nezeptali se vůbec na nic, což mi zrovna vyhovovalo.

Naložila jsem se do vany a dala si pěkně horkou vodu. Nebylo nic příjemnějšího. Pomalu mi rozmrzaly prsty. V autě měl sice krásně teplo, než jsem ale došla od zastávky domů, znovu jsem vymrzla. Na chvíli jsem si pak pustila počítač. Nedalo mi to a zadala jsem si do vyhledávače přátel jméno Adam Voldán. Nevyjelo vůbec nic. Zklamaně jsem počítač zase vypnula a lehla si do postele. Ještě než jsem šla spát, vytáhla jsem si z knihovny Pýchu a předsudek. Došla jsem jen k pasáži, kde Darcy urazil Elizu, a pak jsem usnula.

4. KINO

Probudila jsem se překvapená, že se mi nic nezdálo.

I přesto jsem byla mrzutá od samého rána. Do ničeho se mi nechtělo, nic mě nebavilo, a aby toho nebylo málo, hned první hodinu mě češtinářka vyvolala. Odříkala jsem jí to, co jsem si stihla přečíst, než jsem došla k tabuli, pamatovala jsem si nějaká díla z minula, takže jsem to uhrála na trojku. Bára to poznala hned, že nejsem ve své kůži, takže se mnou moc nemluvila. Zato Martinovi to nedošlo, takže jsem celou cestu musela poslouchat o nějaké skupině, kterou jsem absolutně neznala a poznámka, že nesnáším techno, mu nestačila a prostě mluvil dál. Napadlo mě, že to dělal úmyslně. Musel vidět, jak jsem mrzutá. Na obědech to bylo nejhorší, v omáčce jsem se jenom rýpala, takže Báře došlo, že to není jen tak.

Snazila jsem se zanalyzovat něco ze včerejška, ale z toho mála se nic analyzovat nedalo. Jen to, že byl nepříjemný a rozhodně mě nemá rád. Ale proč chtěl vědět, co si o něm myslím?

„Co je ti?“ - začala vyzvídat Bára.

„Co? Co by? Nic.“

„Nevím, jsi divná.“

„Hm, dík.“

Snazila jsem se aspoň trochu chovat normálně a kupodivu mi to docela šlo, i když jsem někde vzadu v hlavě pořád myslela na Adama, na chlapa, který mě nesnáší a mně se asi trochu líbí. Ale v podstatě ho taky nemám ráda. Něco ve mně mi říkalo, že ho nesmím mít ráda, že to prostě není nikdo pro mě. Navíc, má přece přítelkyni.

„Těšíš se na odpoledne?“

„Co je odpoledne?“ - zeptala jsem se, protože jsem si nemohla vzpomenout.

„To kino přece.“

Zatřukala si na hlavu, aby mi ukázala, že jsem fakt mimo.

„Jo, to kino, to bude paráda. Aspoň odpadnou odpoledky.“

„No jasný, vždyť na to se těšíme celý dva týdny, jsi v pohodě?“

„Jasně, proč bych nebyla?“

Styděla jsem se, že jí lžu, ale stejně jsem jí neměla co říct. Nebylo co. Nevěděla jsem ani, na co jdeme, tak jsem radši mlčela a dál se tím už nezabývala. Během cesty přes celé město, jsem až skoro před kinem usoudila, že se na to prostě vykašlu. Jsem pitomá, když řeším cizího, nepříjemného kluka, který mi moc okatě dává najevo, že mu nejsem moc sympatická. Nechápu, proč nad ním pořád přemýšlím, když sám rozum, tam někde v hlavě, na mě doslova křičel, ať toho frajírka nechám na pokoji.

Jenže tohle přesvědčení mi vydrželo jen do doby, kdy mi Bára šťouchla do žeber a vykřikla:

„Hej, je tu i gympl.“

Snad poprvé za celý den jsem ji vnímala.

„Co? Určitě?“

Rozhlížela jsem se kolem sebe a zahlédla pár známých ze základky, co teď byli na gymplu.

„No paráda. Fakt úžasný.“

„Co šílíš? Budou tu aspoň nějací kluci a ne jak u nás.“

„To snad není pravda.“ - syčela jsem.

„Ušlo mi něco?“ - zamračila se Bára a propíchla mě pohledem, asi s úmyslem něco zjistit.

Snažila jsem se pravidelně dýchat a šla si sednout. Stoupala jsem výš a snažila se sama sobě namluvit, že srdce mi nebuší rychle, že tachykardie je v osmnácti úplně normální jev.

Skoro všude už bylo obsazeno, takže k nám přišla třídní a řekla:

„Holky, už jsme poslední, tak nezbylo moc míst. Běžte si sednout tam dozadu, kluky si vezmu k sobě.“

Důležitě jsem přikývla a podívala se směrem, kam nás poslala. Ještě před chvílí mi srdce bilo jako splašené, teď nedalo ani ránu.

„Kdo sedí vzadu?“ - zeptala se Bára a tlačila mě dozadu.

„Gymnázium a za nimi naši čtvrt'áci.“ - křikla na ni ještě Rajscká, protože já jsem jí nemínila odpovědět.

Kdyby do mě Bára nešťouchla, asi bych tam zůstala stát. Mezitím nás předběhly některé spolužačky, takže jsem se snažila pečlivě hledět do země a podařilo se mi nezvednout hlavu ani o píd'. Doufala jsem, že tam nebude. Holky vybraly řadu a když jsem je následovala, poprvé jsem zvedla hlavu. Projela jsem pohledem dvě řady za námi, nemusela jsem se ani namáhat, zahlédla jsem ho téměř okamžitě. Seděl asi v polovině, v řadě hned za tou naší. Vypadal zase našťavaně a díval se směrem ke mně. Nebyla jsem si jistá, jestli se na mě dívá, ale když jsem se rozhodla nečervenat a netřást se, pevně jsem se na něj podívala a zjistila, že si najednou hledíme do očí, takže se na mě díval. Ovšem jestli se tomu dá říkat dívali, doslova mě propíchoval očima. Tak jako dříve. Upřeně jsme si hleděli do očí a já se toho jeho pohledu upřímně lekla. Byl tak...nenávistný, myslím, že kdyby jeho oči mohly metat blesky, dávno už bych hořela. Netušila jsem, proč mě tak nenávidí, proto jsem rychle zase uhnula pohledem.

Podívala jsem se před sebe a čekala až si holky posedají. S hrůzou mi začínalo docházet, že na mě vyjde asi taky zhruba ta půlka. Vyděšeně jsem se rozhlížela kolem sebe, protože jsem nemínila sedět někde v blízkosti deseti metrů u něho. Rychle jsem se otočila.

„Baru, sednem si až na konec řady, jo? Tak běž.“

Snažila jsem se neznít zmateně, aby nepoznala, jak panikařím. Hned mi ale bylo jasné, že největší problém bude v těch blond'atých primadonách za ní.

„Blázníš? Tam nic neuvidíme, máme ty nejlepší místa.“ - odpověděla mi Bára, ale otočila se a chtěla kvůli mně přejít.

„Já bych si ale radši sedla až na konec.“

Snažila jsem se neznít tak, jak jsem se cítila. Než mi ale Barča stihla odpovědět, ozvala se jedna z princezen.

„Konečná, míníš to zdržovat ještě dlouho?“

„Trhni si!“ - zašeptala jsem a postoupila ke svému místu, které bylo ne o jedno, ani o dvě místa před ním, ale přesně před ním.